

Arrest

nr. 183 146 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen advocaat. J. DE CORTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 maart 1984.

Op 1 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 1 juni 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer die verklaart te heten:

naam: D.(...),

voornaam: S.(...)

geboortedatum: 15.03.1984

geboorteplaats: K.(...)/ G.(...)

nationaliteit: Guinee

begeven, uiterlijk op 01/06/2016

REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, alinea 1:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14 :

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften

PV nr DE. 55. LB. 007216/2016 van de politie van Aalst

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem geen recht op een automatisch verblijf. Hij kan naar zijn terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“Artikel 3 EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verzoeker ontvluchtte zijn geboorteland na maanden van gevangenschap en zowel psychologische als fysieke folteringen, zowel door de rebellentroepen als door de overheidsinstanties.

Bij een terugkeer naar zijn geboorteland is de kans bijzonder groot dat hem hetzelfde lot te wachten staat.

Hij ontsnapte immers uit de gevangenis, waar hij zonder reden of zonder proces of veroordeling was opgesloten, en is dus voortvluchtig.

Bij een terugkeer naar Guinee zal hij dan ook opnieuw worden opgepakt door de autoriteiten en zal hetzelfde scenario zich opnieuw voordoen. Verzoeker zou dus worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke behandeling.

In de zaak Griekenlandzaak bepaalde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een vernederende of onmenselijke behandeling conform art. 3 EVRM elke handeling is die opzettelijk ernstig fysiek of mentaal lijden veroorzaakt.

Zie: Rapport van 5 november 1969, The Greek Case, p. 252.

Verzoeker ontvluchtte het land waar hij getuige was van de moord op zijn ouders en dorpsgenoten, waar hij werd gevangengenomen door de rebellen die hem verplichtten vermoorde burgers te “ruimen”, waar hij nadien door de politie werd gevangengenomen en gemarteld teneinde valse bekentenissen te bekomen, en waar hij uiteindelijk kon ontsnappen en noodgedwongen en eenzaam moest wegvlugten. Hem verplichten terug te keren naar de plek waar hij al deze gruwel moest doorstaan, houdt op zich al een onmenselijke en vernederende behandeling in. Verzoeker is voor deze trauma’s immers sinds jaren in behandeling bij psychiater B.(...) P.(...).

Zie: Stuk 3

De beslissing d.d. 1 juni 2016 schendt aldus artikel 3 EVRM.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land van herkomst, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet. (zie: RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977)

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een summier en ongestaafd betoog, doch laat na concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten en elementen aan te brengen die worden gestaafd en waaruit blijkt dat hij in land van herkomst een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het betoog van de verzoekende partij, waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu stelt de verzoekende partij dat zij Guinee ontvlucht is na maanden van gevangenschap en psychologische en fysieke folteringen. Zij betoogt tevens dat zij getuige was van de moord op haar ouders en dorpgenoten en dat zij zowel door de rebellen als door de politie werd gevangen genomen. Zij verwijst verder naar een jarenlange behandeling bij een psychiater voor dit trauma. De verzoekende partij heeft echter nagelaten om stukken toe te voegen aan het verzoekschrift die haar beweringen kunnen staven. Een brief van psychiater P. B. d.d. 18 december 2013 over een problematische situatie in Nederland, waarbij melding wordt gemaakt van een ‘traumatische voorgeschiedenis’, kan niet aanvaard worden als een begin van bewijs om te stellen dat de verzoekende partij onmenselijk of vernederend behandeld zal worden in Guinee.

Gezien dat de verzoekende partij beweert dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst zonder hiervan een begin van bewijs van bij te brengen, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de verzoekende partij geen schending aannemelijk maakt van artikel 3 van het EVRM. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“Art. 8 van dit verdrag stelt dat:

Al. 1 “Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Al. 2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals hoger reeds aangehaald is verzoeker meer dan 15 jaar zijn geboorteland ontvlucht. Verzoeker heeft dus geen enkele binding meer met Guinee; zijn familie werd er vermoord, zijn huis werd afgebrand, en hij werd er onderworpen aan psychologische en fysieke foltering.

De enige band die verzoeker nog met zijn geboorteland heeft, bestaat uit de trauma's waarvan hij tot op vandaag erg afziet.

Verzoeker heeft sinds 2004 in Nederland gewerkt, deels in loondienst, deels als vrijwilliger. Hij spreekt perfect Nederlands en wenst dus ook officieel tot de arbeidsmarkt toe te treden. Te dien einde werd vorig jaar door de burgemeester van Sneek een regularisatieverzoek gestuurd naar de Immigratie- en Naturalisatiedienst van Nederland.

Verzoeker werd evenwel verliefd en toen zijn vriendin ten gevolge van een nieuwe job naar België diende te verhuizen, bracht dit aanzienlijke moeilijkheden met zich mee. Zij konden elkaar hooguit één keer per maand zien, ten gevolge van de lange reistijd tussen hun woonplaatsen. Verzoeker zag dan ook geen andere optie dan naar België te verhuizen om bij zijn geliefde te zijn.

Zij bespraken hun gezamenlijke toekomst en besloten als eerste stap in België een gezamenlijke samenwoning af te sluiten. Een legaal verblijf in België is immers geen voorwaarde om hier een wettelijke samenwoning te kunnen afsluiten.

Zo geschiedde in februari 2016. Verzoeker trok in bij zijn vriendin te (...).

Verzoeker beschikt dus over een vaste verblijfplaats en zijn vriendin is de enige familie die hij heeft. Zij geeft hem de stabiliteit, geborgenheid en steun die hij absoluut nodig heeft na de traumatiserende gebeurtenissen in zijn geboorteland en de jaren die hij daarna alleen doorbracht zonder enige zekerheid omtrent zijn toekomst.

De beslissing d.d. 1 juni 2016 houdt een inbreuk in op het familieleven dat ontegensprekelijk bestaat tussen verzoeker en zijn vriendin, en een inbreuk op het privéleven dat verzoeker de afgelopen 15 jaar opbouwde. Hij is immers perfect aangepast aan het leven in onze samenleving, leeft volgens en gelooft in de waarden en normen die onze maatschappij aanhoudt en spreekt twee van de drie landstalen perfect.

Het kan dus niet ontkend worden dat verzoeker geen band meer heeft met zijn land van herkomst en het centrum van zijn belangen hier heeft.

Hem terugsturen naar zijn geboorteland zou dan ook een inmenging betekenen op het privéleven en het familieleven beschermd door artikel 8 EVRM, welke kan niet worden gerechtvaardigd op grond van de tweede paragraaf van dit artikel, nu verzoeker geen misdrijf beging, zoals verder uiteengezet zal worden.

De inmenging op deze rechten was dan ook geenszins gerechtvaardigd, zoals uit de verdere uiteenzetting zal blijken.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM als dusdanig geen enkel recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, §74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43). Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een

vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (R.v.V., 27 november 2009, nr. 34 993).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43) De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven”. Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./ Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V., 17 februari 2011, nr. X)

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. X)

Daargelaten of er in hoofdte van verzoeker sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nalaat in zijn verzoekschrift aan te tonen dat er sprake is van onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven elders te leiden.

De loutere omstandigheid dat zijn voorgehouden partner, die de Nederlandse nationaliteit heeft, in België tewerkgesteld is vormt geen onoverkomelijke hinderpaal om een gezinsleven elders te ontwikkelen.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en*

Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

De Raad duidt erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd: "*Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem geen recht op een automatisch verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.*"

Hieruit blijkt een belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. *In casu* werd vastgesteld dat de verzoekende partij een intentie heeft om met mevrouw J. M. te huwen, maar dat dit de verzoekende partij geen automatisch verblijfsrecht geeft. De verzoekende partij betwist deze motivering niet. Daarenboven is voormelde motivering uit de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk nu het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108), maar dergelijke uitzonderlijke elementen worden door de verzoekende partij niet bijgebracht. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet stellen dat er geen rekening werd gehouden met de voorgestelde relatie met haar vriendin. De foto's die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

De verzoekende partij betoogt verder in haar verzoekschrift dat de verwerende partij ook rekening diende te houden met haar privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat

het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In dit verband betoogt de verzoekende partij dat zij reeds 15 jaar Guinee ontvlucht heeft, dat zij perfect Nederlands spreekt, dat zij sedert 2004 in Nederland heeft gewerkt en dat zij haar centrum van belangen in België heeft. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, minstens het begin van bewijs dient aan te brengen van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen begin van bewijs aanbrengt dat zij haar centrum van haar belangen in België heeft. Evenmin bevinden zich dergelijke elementen in het administratief dossier. Het loutere gegeven dat zij enige tijd in Nederland gewoond heeft, daar de asielprocedures doorlopen heeft maar daar uiteindelijk geen recht op verblijf verkregen heeft, houdt geenszins in dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. De verzoekende partij laat na om *in concreto* elementen aan te reiken die aannemelijk maken dat zij een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft opgebouwd. Tot slot wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak EHRM stelt dat een privéleven, dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat zij zich in een dergelijke uitzonderlijke situatie bevindt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet. Dit onderdeel van het tweede middel is bijgevolg ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.3.1. De verzoekende partij adstrueert haar derde middel als volgt:

“De beslissing van verweerster is gesteund op een motivering die NIET beantwoordt aan de realiteit en die NIET draagkrachtig is.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. (www.vreemdelingenrecht.be)

De materiële motiveringsplicht houdt in “dat beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die daarom, naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd.” (P. Van Orshoven, “De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen”, R.W. 1991-92, 488; R.v.St., o.a. 13 juni 1974, nr. 16.468, Claeys, Arr. R.v.St., 1974, 648; 7 maart 1961, nr. 8.477, Gemeente Schoten, Arr. R.v.St., 1961, 256; A. Mast, A. Alen en J. Dujardin, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1989, 636-638.) Dit heeft drie met elkaar onlosmakelijk verbonden verplichting tot gevolg : “de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn, zij moeten beantwoorden aan de realiteit, ten slotte moeten zijn ‘draagkrachtig’ zijn, d.i. de beslissing effectief verantwoorden.” (P. Van Orshoven, “De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen”, R.W. 1991-92, 488; J. In ’t Veld en N. Koeman, Beginselen van behoorlijk bestuur, 1985, 38 en 99-100.)

De juiste motivering moet worden opgevat als een resultaatsverbintenis. (P. Van Orshoven, “De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen”, R.W. 1991-92, 488; Gedr.St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215-3, verslag van de commissie, 18.)

In casu werd de materiële motiveringsplicht van verweerster geschonden aangezien de motivering van verweerster niet gebaseerd is op motieven die aan de realiteit beantwoorden.

- Geen geldig paspoort of visum

Vooreerst stelt verweerster in haar beslissing d.d. 1 juni 2016 dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Daarnaast stelt zij dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt aan valsheid in geschrifte nu hij in het bezit zou zijn geweest van een vals paspoort. Verzoeker was inderdaad niet in het bezit van een geldig visum gelet op het feit dat hij reeds 15 jaar geleden(!) als vluchteling zijn geboorteland verliet.

Evenwel is het niet vereist om legaal verblijf te hebben teneinde met een EU-burger in België een wettelijke samenwoning te kunnen aangaan. Verzoeker wenste net zijn toestand te regulariseren en de regels van de wet te volgen teneinde hier zijn toekomst te kunnen uitbouwen met zijn geliefde, M.(...) J.(...).

Verzoeker ontvluchtte zijn geboorteland, waar hij maandenlang werd gevangengehouden en gemarteld, zonder dit vooraf gepland te hebben. Bovendien brandde zijn gezinswoning door toedoen van de rebellen volledig af, wat inhoudt dat verzoeker – zoals zo vele vluchtelingen – überhaupt niet meer in het bezit was van eender welke officiële documenten, dus ook geen paspoort of bewijs van identiteit, afkomstig uit Guinee, had.

Teneinde zich toch te kunnen identificeren, trachtte verzoeker ongeveer twee jaar geleden via de Guineese ambassade te Nederland een paspoort te verkrijgen, doch hij kreeg daar meermaals te horen dat zij niet bevoegd waren om een paspoort af te leveren. Zij zouden voor hem de aanvraag voor een paspoort niet kunnen indienen te Guinee, daar verzoeker geen geboorteakte kon voorleggen.

Zij konden hem evenwel ook geen afschrift van geboorteakte bezorgen, daar er klaarblijkelijk geen geboorteakte van verzoeker bestaat. Erg veel Guineeërs bevinden zich in dezelfde penibele situatie; door een gebrekkige of zelfs onbestaande administratie in K.(...).

Ten einde raad vroeg verzoeker een kennis van hem, S.(...) O.(...), die nog steeds in Guinee woont, om voor hem en in zijn naam een paspoort aan te vragen op het bevoegde Ministerie te Guinee. Verzoeker stuurde hiervoor een paspoort op, waarna S.(...) het paspoort aanvroeg.
Zie: Stuk 10

Het paspoort bereikte verzoeker middels een vriend die op reis was in Guinee doch in Nederland woont. Verzoeker mocht er dus redelijkerwijs van uitgaan – en is er nog steeds van overtuigd! – dat dit paspoort een echt en wettig Guinees paspoort is.

- Op heterdaad betrappt voor valsheid in geschrifte

Verwerende partij stelt dat verzoeker “op heterdaad betrappt” is voor valsheid in geschriften en verwijst hiervoor naar een PV met nummer DE.55.LB.007216/2016 van Politie Aalst.

Vooreerst werd verzoeker helemaal niet op heterdaad betrappt. Verzoeker bood zich met dit paspoort aan bij Stad Aalst op 11 februari 2016, toen hij het reeds meer dan een jaar in zijn bezit had. De ambtenaar bij de dienst Bevolking nam een kopie van het paspoort voor de aanvraag wettelijke samenwoning, waarna verzoeker tot 1 juni 2016(!) niets meer vernam.

Verzoeker werd er op geen enkel ogenblik op de hoogte van gebracht dat een onderzoek lopende zou zijn naar de valsheid van zijn paspoort. Verzoeker was zich dan ook van geen kwaad bewust! Hij werd op 1 juni j.l. simpelweg opgehaald door de politiediensten en meegenomen naar het commissariaat voor verhoor omtrent de vermeende valsheid van zijn paspoort.

Verzoeker verklaarde daar en houdt nog steeds vol dat hij er zeker van is dat zijn paspoort geen vals paspoort is en door de officiële instanties in Guinee werd uitgereikt. Bovendien kreeg verzoeker ondanks zijn herhaaldelijke vraag, niet te horen waarom de politie ervan overtuigd was dat zijn paspoort een vals document betrof! Verzoeker tast aldus volledig in het duister omtrent de redenen waarom wordt verondersteld dat hij zich schuldig maakte aan valsheid in geschrifte.

Bovendien gaat verweerster hier volledig voorbij aan het feit dat verzoeker noch officieel werd beticht van, noch werd veroordeeld voor eender welk misdrijf!

Verwerende partij treedt op deze manier het vermoeden van onschuld, dat een algemeen rechtsbeginsel is in de Belgische rechtsorde en welk tevens gewaarborgd wordt door artikel 6.2 van het EVRM, in hoofde van verzoeker met de voeten!

Er bestaan immers geen ernstige aanwijzingen van schuld! De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan dus in geen geval worden beschouwd als redelijk of proportioneel. Verwerende partij stelt enkel: "Betrokkene is op heterdaad betrapd voor valsheid in geschrifte."

Niet alleen worden de omstandigheden waaronder het misdrijf zou zijn voltrokken niet toegelicht, er wordt ook niet verklaard op grond van welke feiten of vaststellingen wordt geconcludeerd dat verzoeker een vals paspoort bij zich droeg.

Het misdrijf van valsheid in geschrifte bestaat uit volgende constitutieve bestanddelen:

- 1. Een geschrift*
- 2. waarin de waarheid werd vervalst op een manier die de wet omschrijft*
- 3. waarbij een mogelijk nadeel werd veroorzaakt*

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat het helemaal niet vaststaat dat er sprake is van een valsheid aan het paspoort. Zelfs indien dit paspoort zou zijn behept met een valsheid, moet deze valsheid bewezen worden.

Indien zou kunnen worden bewezen dat het paspoort van verzoeker een vals document betreft, dient nog te worden bewezen dat door deze valsheid een mogelijk nadeel werd veroorzaakt.

Ook hiervan wordt het bewijs in geen geval geleverd!

Tot slot vereist het misdrijf van valsheid in geschrifte tevens een bijzonder opzet in hoofde van de dader. Dit houdt in dat, zo de persoon die wordt beticht van valsheid in geschrifte, geen kennis had van deze valsheid, zich in geen geval schuldig kan maken aan dit misdrijf!

Verzoeker werd zelfs niet officieel in beschuldiging gesteld van het weerhouden misdrijf.

Verzoeker kan hier enkel uit afleiden dat verweerster zelf niet weet op grond waarvan de valsheid van het paspoort werd weerhouden, of zelfs niet zeker weet dat het paspoort daadwerkelijk vals is. Nochtans dient zij op grond van het adagium actori incumbit probatio de valsheid waarvan zij verzoeker beticht, te bewijzen.

Daarnaast wenst verzoeker er uitdrukkelijk te aandacht op te vestigen dat verweerster in haar beslissing d.d. 1 juni 2016 verwijst naar een proces-verbaal met nummer DE.55.LB.007216/2016 van Politie Aalst.

Zie: Stuk 2

Verzoeker heeft evenwel geen kennis van dit PV! Het enige PV dat verzoeker te zien kreeg was het proces-verbaal dat werd opgesteld naar aanleiding van zijn verhoor op 1 juni 2016 door politie Aalst, met nummer DE.21.LB.007215/2016!

Zie: Stuk 10

Ook op dit punt stemt de beslissing van verwerende partij aldus niet overeen met de waarheid. Zij verwijst naar een onbestaand PV, dan wel naar een PV waarvan verzoeker niet eens de inhoud kent.

- Gevaar voor de openbare orde en veiligheid

Bovendien stelt verweerster dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

Verzoeker woont evenwel al sinds 2001 in Nederland en sinds enkele maanden in België, en heeft in al die tijd geen enkele inbreuk gepleegd op de wetgeving van deze beide landen. Hij heeft zich steeds gedragen als een modelburger met een enorme ondernemingszin en een uitzonderlijke wil zich te integreren en bijdragen te leveren aan de maatschappij waarin hij leeft en zijn toekomst wil uitbouwen.

Verzoeker vormt op geen enkele mogelijke manier een gevaar voor de openbare orde of de openbare veiligheid!

Verweerster zelf blijkt verzoeker trouwens niet te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde of openbare veiligheid, nu zij middels het bevel geen bewaringsmaatregel oplegde ten aanzien van verzoeker.

Gelet op al het voorgaande is de beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten dan ook onwettig.

Door een zo ver strekkende beslissing te nemen nl. een bevel voor verzoeker om het grondgebied te verlaten, zonder enige afweging te maken van de ernst van de gevolgen daarvan voor het familieleven en privéleven van verzoeker, een de blootstelling aan foltering of onmenselijke behandeling, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel en de proportionaliteit geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig. Het middel is bijgevolg ernstig."

2.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het derde middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt de thans bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, doch geen beslissing tot weigering van verblijf.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een betoog omtrent de omstandigheden hoe hij het betrokken paspoort heeft verkregen, doch laat na enig concreet element aan te brengen dat wordt gestaafd en waaruit blijkt dat de vaststelling dat hij gebruik heeft gemaakt van een vals paspoort kennelijk foutief is.

Behoudens het feit dat verzoeker zich niet dienstig op artikel 6, lid 2 EVRM kan beroepen, dient te worden opgemerkt dat hij met zijn betoog kennelijk voorbij gaat aan het feit dat hij zich met het vals paspoort heeft gericht tot het gemeentebestuur en dat hij aldus wel degelijk op heterdaad betrapt werd op het gebruiken van een vervalst paspoort.

Een kopie van het PV bevindt zich in het administratief dossier.

De omstandigheid dat verzoeker nog niet officieel in beschuldiging werd gesteld belet verwerende partij geenszins om op basis van de elementen die haar door de politie werden medegedeeld omtrent het vervalst paspoort op verblijfsrechtelijk vlak een beslissing te nemen.

Behoudens het feit dat het bevel niet enkel steunt op artikel 7, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet doch ook op artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog voorbij gaat aan het feit dat hij gebruik maakte van een vals paspoort en dat hij aldus wel degelijk een inbreuk heeft gepleegd op de Belgische wetgeving.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct heeft beoordeeld.

Verzoeker toont met zijn betoog evenmin aan dat er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief ervan.

Het derde middel is niet ernstig."

2.3.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt in casu een onderzoek van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en eveneens van artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepalingen gebaseerd is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

Artikel 74/14, §3, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

(...)”

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een vreemdeling aan één van de opgenoemde voorwaarden voldoet, de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan, en in sommige gevallen moet, afgeven. De bepaling vereist geen verdere motivering dan waarom een bepaalde vreemdeling voldoet aan één van de opgesomde voorwaarden. *In casu* steunt de bestreden beslissing zowel op het motief dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, als dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden daar zij op heterdaad betrapt is op valsheid in geschriften. Beide onderscheiden motieven kunnen op zich de bestreden beslissing schragen.

In casu betwist de verzoekende partij niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Dit is op zich al genoeg om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen.

De verzoekende partij stelt echter dat er geen verblijfsrecht nodig is om een wettelijke samenwoning te registreren. De verzoekende partij gaat er hier aan voorbij dat de bestreden beslissing noch een weigering van een verblijfsrecht is, noch een weigering van inschrijving van wettelijke samenwoning. De bestreden beslissing is een bevel om het grondgebied te verlaten daar de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum en omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Waar de verzoekende partij stelt dat het de bedoeling is om bij het weigeren van een verblijfsrecht rekening te houden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, wijst de Raad dat er op dat de verzoekende partij dit niet dienstig kan inroepen nu zij geenszins aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een weigering van verblijfsrecht inhoudt.

De verzoekende partij betoogt verder in haar verzoekschrift dat zij op geen enkele manier een gevaar vormt voor de openbare orde. Zij stelt dat zij er redelijkerwijs van uit mocht gaan dat het paspoort dat zij in haar bezit had een echt en wettig Guinees paspoort is en dat zij dan ook onmogelijk op heterdaad betrapt kan zijn op valsheid in geschriften.

De Raad wijst er echter op dat de verzoekende partij in haar verhoor door de politie op 1 juni 2016 aangeeft dat zij via een vriend het voorgelegde paspoort heeft verkregen en niet rechtstreeks via de officiële kanalen. Bovendien zijn er in het administratief dossier meerdere documenten te vinden waarin het paspoort wordt onderzocht en waarin wordt gesteld waarom er grote twijfels bestaan omtrent de echtheid van dit document. Zo zijn geen enkele van de controlegetallen op het paspoort correct (zie document *Keesing, d.d. 11 maart 2016* betreffende rapportage identiteitscontrole stad Aalst). Door louter te betogen dat zij ervan overtuigd is dat het paspoort authentiek is en dat zij het paspoort via een

vriend gekregen heeft, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij niet geacht kan worden een gevaar voor de openbare orde te zijn. Evenmin is het geen verschoningsgrond om in België te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat zij niet op de hoogte is van de redenen waarom de politie van mening is dat haar paspoort vals is, wijst de Raad er op in het proces-verbaal, van de politie van Aalst met nummer DE.21.LB.007215/2016 van 1 juni 2016, wordt gesteld dat er onregelmatigheden zijn met het paspoort. Bovendien heeft dit proces-verbaal 6 bijlagen waaronder de documenten inzake het onderzoek naar het paspoort van de verzoekende partij. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij op de hoogte is van dit proces-verbaal. Daarenboven is dit proces-verbaal integraal te vinden in het administratief dossier van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij verder betoogt dat zij geen kennis heeft van het proces-verbaal, naar waar verwezen wordt in de bestreden beslissing, namelijk het proces-verbaal met nummer DE.21.LB.007216/2016 van 1 juni 2016, wijst de Raad er op dat dit proces-verbaal zich in het administratief dossier bevindt en dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om het administratief dossier in te zien. Bovendien heeft de verzoekende partij kennis van het nummer van het proces-verbaal, waardoor zij dit had kunnen opvragen bij de politie van Aalst.

De verzoekende partij betoogt nog dat zij niet op heterdaad werd betrapt, daar zij reeds op 11 februari 2016 bij de stad Aalst was langsgesegaan met haar paspoort en zij pas op 1 juni 2016 werd opgehaald door de politiediensten. De Raad wijst er echter op dat in het proces-verbaal van de politie van Aalst met nummer DE.21.LB.007215/2016 van 1 juni 2016, waarvan de verzoekende partij stelt op de hoogte te zijn en dat integraal te vinden is in het administratief dossier, staat dat de politie de verzoekende partij heeft opgehaald in het stadhuis van Aalst nadat zij op de hoogte werden gesteld van de situatie door een medewerker van de stadsdiensten. De verzoekende partij weerlegt de bevindingen van het proces-verbaal niet door te stellen dat zij niet op heterdaad betrapt werd, nu vaststaat dat de verzoekende partij met een vals paspoort zich heeft aangemeld bij de stad Aalst en de politie haar aldaar heeft opgehaald.

Er is de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het "*vermoeden van onschuld*" is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6.2. van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de gemachtigde van de staatssecretaris niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat niet in het kader van een strafrechtelijke procedure werd vastgesteld dat zij valsheid in geschriften heeft gepleegd, merkt de Raad op dat het geenszins noodzakelijk is dat de valsheid in geschriften door de strafrechter wordt vastgesteld. Verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar artikel 6.2. van het EVRM, een artikel dat *in casu* niet van toepassing is.

Het vermoeden van onschuld dat de verzoekende partij inroept heeft niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker het recht zou ontzegd worden om zich, al dan niet met bijstand van een advocaat, te verdedigen in een eventuele latere strafrechtelijke procedure. De verzoekende partij blijft derhalve in gebreke aan te tonen dat de bestreden beslissing leidt tot een schending van artikel 6 van het EVRM.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.3.4. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS